

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko M. S.A.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 lipca 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej na wyrok Sądu Apelacyjnego

z dnia 17 lutego 2011 r.,

1) oddała zażalenie,

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu zażaleniowym.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem zawartym w punkcie II swojego wyroku z dnia 17 lutego 2011 r. zasądził od pozwanej „M.” S.A. na rzecz powoda M. K. kwotę 2.700 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej. Jako podstawę prawną tego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c., stwierdzając równocześnie, iż uznał pozwaną za stronę, która przegrała spór

w niniejszej sprawie. Określając z kolei wysokość należnych powodowi kosztów zastępstwa procesowego, sąd drugiej instancji powołał się na przepisy § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Zażalenie od przedstawionego wyżej postanowienia wniosła pozwana. Podając jako podstawę prawną zażalenia art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., pozwana zaskarżyła to postanowienie „w części co do kwoty 675,00 zł” i wniosła o jego zmianę oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej kwoty 2.025,00 zł, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

Skarżąca podniosła równocześnie, iż Sąd Apelacyjny, pomimo wskazania prawidłowej podstawy prawnej, dokonał błędnego obliczenia wysokości kosztów zastępstwa procesowego należnych powodowi. Zasądził bowiem na rzecz powoda kwotę 2.700 zł stanowiącą 100% stawki minimalnej. Tymczasem, skoro stawka minimalna z tytułu zastępstwa procesowego przed sądem pierwszej instancji, zgodnie z treścią § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., wynosiła 2.700 zł, to stawka minimalna za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym winna wynosić, przy poszanowaniu § 12 ust. 1 pkt 2 powołanego rozporządzenia, 75% stawki minimalnej, tj. 2.025 zł.

Powód w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym. Podniósł przy tym, iż jego zdaniem zasądzone przez Sąd Apelacyjny koszty zastępstwa procesowego są zgodne ze stawkami określonymi przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Sąd Apelacyjny zasądził bowiem koszty w stawce minimalnej należnej radcy prawnemu w postępowaniu przed sądem apelacyjnym w sprawach z zakresu prawa pracy. Niewskazanie przez ten sąd w uzasadnieniu

wyroku ust. 3 § 12 wymienionego rozporządzenia nie może natomiast stanowić podstawy do zmiany zgodnego z prawem orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości fakt, iż postępowanie zakończone wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 17 lutego 2011 r., zawierającym w punkcie II zaskarżone postanowienie, toczyło się w sprawie z zakresu prawa pracy. Przedmiotem tego postępowania było bowiem roszczenie co najmniej związane ze stosunkiem pracy (odprawa pieniężna z pakietu socjalnego). Zgodnie z art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. przez sprawy z zakresu prawa pracy rozumie się zaś między innymi sprawy o roszczenia ze stosunku pracy lub z nim związane.

W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, przy czym stosownie do § 2 ust. 2 tego rozporządzenia podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3 – 4. Zgodnie zaś z § 11 ust. 1 pkt 2 powołanego rozporządzenia stawki minimalne wynoszą za prowadzenie spraw z zakresu prawa pracy o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 – 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy. Z kolei na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia stawki minimalne za prowadzenie spraw w postępowaniu apelacyjnym wynoszą przed sądem apelacyjnym – 75% stawki minimalnej, a jeżeli w poprzedniej instancji sprawy nie prowadził ten sam radca prawny – 100% stawki minimalnej, w obu wypadkach nie mniej niż 120 zł. Jednakże stosownie do ust. 3 tego przepisu stawki minimalne

wynoszą za prowadzenie spraw z zakresu prawa pracy przed sądem apelacyjnym 100% odpowiednich stawek, o których mowa w § 11.

Pozwana zasadnie podnosi w zażaleniu, iż Sąd Apelacyjny jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia wysokości opłat za czynności radcy prawnego należnych powodowi w postępowaniu apelacyjnym wskazał § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 omawianego rozporządzenia. Gdyby więc zasądzona przez ten sąd opłata miała być ustalana w oparciu o te właśnie przepisy, to faktycznie winna wynosić 2.025 zł, tj. 75% stawki minimalnej obliczonej od stawki wynoszącej 75% kwoty 3.600 zł, zgodnie z § 6 pkt 6 w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia ($3.600 \text{ zł} \times 75\% = 2.700 \text{ zł} \times 75\% = 2.025 \text{ zł}$), skoro ten sam pełnomocnik (radca prawny) reprezentował powoda także we wcześniejszej fazie postępowania. Jeśli jednak zasądzana opłata dotyczyła prowadzenia przed sądem apelacyjnym sprawy z zakresu prawa pracy, a tak było w istocie, to do ustalenia jej wysokości winien znaleźć zastosowanie § 12 ust. 3 rozporządzenia, zawierający uregulowanie szczególne w stosunku do uregulowania zawartego w § 12 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia. W takim przypadku opłata musiała natomiast wynosić 2.700 zł, tzn. 100% odpowiedniej stawki ustalonej na podstawie § 11. Zasądzając tę właśnie kwotę, Sąd Apelacyjny nie naruszył zatem obowiązujących przepisów i chociaż w części niewłaściwie określił podstawę swego rozstrzygnięcia, błędnie powołując § 12 ust. 1 pkt 2 zamiast § 12 ust. 3 rozporządzenia, to jednak owe rozstrzygnięcie, jak chodzi o wysokość zasądzonej kwoty, odpowiadało prawu. Samo wskazanie niewłaściwej podstawy prawnej nie mogło z kolei stanowić uzasadnienia do wzruszenia tego rozstrzygnięcia.

Kierując się wskazanymi wyżej motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., a w zakresie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu zażaleniowym na podstawie art. 99 k.p.c. w związku z art. 98 § 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., a także § 12 ust. 2 pkt 2 w związku z § 6 pkt 2 i § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.